

หวงรัก

บทที่ 26

เนตรนางมองพี่สาวอย่างรำคาญใจ นางหนีผ่านอายุสามสิบไปหลายปีแล้ว เคยใช้ชีวิตล่อแหลมผาดโผนในช่วงที่เป็นนักร้องสาวสวย ทั้งยังมีสามีแล้ว ในขณะที่เมื่อกำลังจะมีนัด เธอกลับซัดเขินราวกับสาวบริสุทธิ์

นางหนีนั่งบิดตัวไปมาอยู่อีกด้านหนึ่งในรถ เนตรนางถอนใจ

“เป็นอันว่าจะไม่ลงไซ้ใหม่ งั้นที่นัดไว้ก็เลิกล้มละลา”

“ฮือ ก็ให้ฉันเตรียมตัวเตรียมใจก่อนซิ ชีนเข้าไปเร็ว ทางนั้นยังไม่มา ฉันก็รอแยะเท่านั้นเอง”

“นี่มันเกินเวลานัดตั้งชั่วโมงแล้ว” น้องสาวว่า “ยังไงๆ ทางนั้นเขาก็ต้องมารอก่อน ป่านนี้รอจนเบื่อแล้ว”

“เฮอะ เบื่อก็อย่าเอาเงินซิ”

เนตรนางจึงเงยบเพราะไม่อยากจะล้อต่อเถียง

ในที่สุด นางหนีก็เปิดประตูรถ “ไปก็ไป.. ก็ไม่รู้ละ คินนี่อาจจะไม่ทำอะไรเลยก็ได้” เธอพูดแก้เก้อ

“จะทำหรือไม่ทำอะไรก็ตามใจพี่นางเถอะ แต่อย่ารอให้นานเกินไปก็แล้วกัน ประเดี๋ยวจะไม่ทันการ”

นางหนีค้อนขยับ เปิดประตูรถก้าวลงไป เนตรนางมองตามร่างอวบท้วมในชุดเสื้อผ้ายั่วยุรูปก้าวเดินไปสู่ทางเดินที่วูบวาบด้วยดวงไฟหลากสี อีกครู่หนึ่งก็หายเข้าไปหลังประตูไนท์คลับที่เนตรนางเลือกให้

ไม่เห็นจะยากเลย เนตรนางโล่งใจที่สุดในที่นี้นางหนีก็เริ่มต้นได้ เธอสตาร์ทรถ ไม่อาจพาตัวเองออกไปให้ผู้คนพบเห็น เธอเป็นดาราแม้จะเป็นดาราเล็กๆ ที่อาจจะไม่เป็นที่รู้จักมากนัก แต่หากพบพวกนักข่าว ทั้งเธอและนางหนีคงต้องลำบากแน่นอน

แม้ในการนัดครั้งนี้เธอจะเป็นคนจัดการ แต่ทั้งเนตรนางและอีกฝ่ายต่างก็ไม่รู้จักกัน เธออาศัยประกาศโฆษณาและข้อมูลจากเพื่อนดาราที่เคยคุยกันสนุกปาก

นางหนีรู้สึกว่าจะแต่ละก้าวเดินติดขัด ไม่เคยต้องทำอย่างนี้มาก่อนเลย นัดพบผู้ชายแปลกหน้าในฐานะที่เป็นลูกค้าและเป็นที่รู้กันว่าต้องการบริการประเภทใด สายตาของคนที่ยืนมองโดยไม่ตั้งใจทำให้สาวใหญ่รู้สึกหน้าร้อนวูบวาบ ทำสีหน้าไม่ถูก ดีที่ความมืดสลัวของสถานที่ซึ่งมีแต่เพียงแสงไฟหลากสีตรงนั้นตรงนี้ช่วยอำพรางไว้

“ฉันจองที่ไว้” เธอบอกบริการ ผู้ซึ่งค้อมกายถามอย่างสุภาพ

“ขอทราบนามด้วยครับ”

“นางนุช”

อีกครู่หนึ่งเธอก็ถูกพามาที่โต๊ะเก้าอี้ในมุมมืด ชายร่างสูงที่นั่งรออยู่ก่อนลุกขึ้นยืนทันที

“สวัสดีครับ”

นางหนีรับคำทักทายอย่างไม่มั่นใจ อีกฝ่ายพลิกทางให้เธอแทรกกายเข้าไปนั่งเก้าอี้ตัวในซึ่งมืดซิดกว่า มืออุ่นๆ ที่แตะแขนและหลังอย่างสุภาพช่วยให้รู้สึกเป็นกันเองขึ้น เธอกล้าพอที่จะมองเขาเต็มตาและเห็นว่า “คุณนี่” เป็นชายหนุ่มที่คมสันไม่เลวเลย

“มารอนานแล้วหรือ” สาวใหญ่ถามไม่เต็มเสียง ชายหนุ่มมองเธอด้วยรอยยิ้มอบอุ่น

“ครู่เดียวเท่านั้นครับ”

นางหนีวางมือวางไม่ไม่ถูก

“จะดื่มอะไรดีครับ”

“ขอเบียร์เย็นๆ ก็แล้วกัน” เธอตอบ อุทานว่า “อ้าว นี่คุณยังไม่ได้สั่งอะไรมาทานเลยหรือ แม้แต่เครื่องดื่มสักแก้วก็ไม่มี”

“ผมตั้งใจจะรอคุณก่อนครับ” ชายหนุ่มพูด

นางหนีสั่งเครื่องดื่มและอาหารเบาๆ ซึ่งถูกนำมาเสิร์ฟในเวลาไม่นานต่อมา มาถึงเวลานี้เธอเริ่มจะคุ้นเคยกับชายหนุ่มรุ่นน้องขึ้นมาบ้างแล้ว และหลังจากเบียร์ขวดแรกหมด เธอก็ไม่รู้สึกผิดแปลกซัดเขินอีกต่อไป...

เนตรนางต้องแปลกใจแกมโล่งใจที่ในวันรุ่งขึ้น พี่สาวกลับสดใสอารมณ์ดีจนผิดสังเกต นางหนีกลับบ้านด้วยรถรับจ้างในเวลาใกล้สว่างและหลับไปจนถึงเที่ยงวัน เนตรนางแต่งตัวออกจากบ้านไปก่อนเมื่อกลับมาในเวลาค่ำ พี่สาวกำลังแต่งตัวพลางฮัมเพลงอย่างซึนบาน

“อ้าว พี่นาง กำลังจะออกข้างนอกหรือคะ”

“ฮือ” พี่สาวพยักหน้า เสื้อชุดรัดรูปอวดเนื้อหนังมากกว่าเดิม คอเสื้อลึกเว้าอวดทรวงอกที่อุดมสมบูรณ์ เนตรนางเคยเห็นนางหนีสวมใส่เดินอยู่ในบ้าน แต่ไม่กล้าใส่ออกข้างนอกจริงๆ สักที พี่รัชต์ไม่เคยชอบเสื้อผ้าแบบนี้ ยิ่งเธออวบท้วมขึ้นก็ยิ่งดูแปลกเมื่อสวมใส่

“นัดกับ ธนา ไว้”

น้องสาวเลิกคิ้ว “คนเมื่อคินนี่นะหรือ”

“ก็ใช่ะซียะ จะใครที่ไหนเสียอีกล่ะ”

เนตรนางถามราวกับเป็นเรื่องปรกติยิ่งว่า “พอใช้ได้ไหมคะ

มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีปัญหาอะไรหรอกค่ะ”

“แล้วนอนกันหรือยัง”

“นี่ เธอย่ามาอยู่กับฉันให้มากเกินไปได้ไหม” สาวใหญ่ แกล้งเอ็ด กลบเกลื่อนความกระดากอาย เนตรนางก็เลยวางใจ

“ยังไงก็ตามเถอะ พี่นงอย่าพูดอะไรออกไปก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นจะยุ่งทีหลัง”

นงนรีค้อนขวับ “แหม เรื่องมาก อะไรมันจะยุ่งนักหนา”

“ไม่รู้ล่ะ พี่นงระวังตัวไว้ด้วยก็แล้วกัน อย่าเผลอพูดอะไรให้เขารู้ ความลับต้องเป็นความลับ รู้อยู่แค่เราสองคนก็พอ”

นงนรีนิ่งไป ถึงแม้ว่าเมื่อคืนนี้จะเผลอยู้ง่วง แต่เธอจำได้ว่า ได้พูดออกไปให้อีกฝ่ายรับรู้บ้างแล้ว....

“...พี่อยากจะมีลูก...”

“...ทำไมล่ะครับ...” ชายหนุ่มรุ่มน่อง รูปร่างล่ำสันแข็งแรง หน้าตาผิวพรรณดีกว่าคนเดินดินธรรมดากระซิบถาม ร่างเปลือยเปล่าของเขาและเธอแนบชิดอยู่บนเตียงกลมขนาดใหญ่ในห้องที่เปิดไฟสีแดงสลัว เสียงเพลงไพเราะแผ่วพลิวจากมุมต่างๆ เป็นสถานที่ที่ทั้งสองอยู่ด้วยกันหลังจากพบและทำความรู้จักกันแล้ว

“...สามีพี่เพิ่งตาย พี่แท้งลูกไป ก็เลยเหงา...” เธอพูดเสียงละห้อย “...พี่อยากได้ลูกคืนมา มีลูก... ชีวิตจะได้มีอะไรบ้าง...”

“...ผมยังไม่เคยมีลูกมาก่อนเลย...”

“...คุณไม่ต้องรับผิดชอบอะไรหรอก แค่ทำให้พี่ท้อง แล้วเราก็ต่างคนต่างไป พี่จะไม่ผูกมัดอะไร คุณไม่ต้องเป็นห่วง...”

“...หากว่าพี่ต้องการ ผมก็ยินดีครับ...”

แต่ว่านงนรี บอกให้น้องสาวรู้ไม่ได้ กลัวว่าแม่คนฉลาดจะไว้วางใจได้แต่แกล้งทำง้อ

“เออน่า ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก เธอคิดว่าฉันเป็นยังไงจะได้เที่ยวโพนทะนาให้ชาวบ้านรู้”

“หนูเตือนไว้เท่านั้นเอง” เนตรนางเน้นถ้อยเน้นคำ “แล้วนายธนาคนนี้ ไม่ว่าพี่นงจะพอใจเขาแค่ไหนก็ตาม ห้ามให้เบอร์โทรศัพท์ ห้ามบอกชื่อจริง ห้ามเอ่ยชื่อหนู อาทิตย์หน้า ไม่ว่าพี่นงจะท้องแล้วหรือยังไม่ท้อง พี่นงต้องเปลี่ยนคนใหม่ ห้ามพบกันเกินสามครั้งเป็นอันขาด”

“เอ๊ะ เรื่องอะไรจะมากะเกณฑ์นั้นนี่” นงนรีไว้วางใจ

“ที่หนูพูดทุกอย่าง ก็เพื่อตัวพี่นงเองทั้งนั้น”

“แล้วทำไมจะห้ามพบกันเกินสามครั้ง ถ้าฉันยังไม่ท้องจะว่ายังไง”

“ท้องหรือไม่ท้องก็ต้องเปลี่ยนคนใหม่” เนตรนางยืนยันประโยคเดิม “ขึ้นพบกับคนเดิมหลายๆ หนจะรู้จักกันมากเกินไป เกิดในอนาคตเขาตามมา พี่นงคิดดูซิว่ามันจะยุ่งหรือไม่ยุ่ง”

ถึงตอนนั้นนงนรีก็เลยต้องเงยบ แม้สีหน้าจะยังบูดบึ้ง

เนตรนางรู้สึกรำคาญใจ แต่ก็รู้ว่าจะต้องปลอบใจสักนิดให้พี่สาวรู้สึกดีขึ้น

“พี่นงก็... ผู้ชายนะ หาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ว่าตอนนี้ พี่นงจะต้องตั้งท้องให้ได้เสียก่อน แล้วเด็กคนนี้เป็นลูกของคุณพี่รัชต์นะคะ จะให้คนอื่นมารู้เป็นอย่างอื่นไม่ได้เป็นอันขาด”

นงนรีกระแทกหลอดครีมลงกับโต๊ะ “ตามใจเธอ จะให้ไปกับใครก็จัดการมาก็แล้วกัน เรื่องนี้เธอเก่งอยู่แล้วนี่”

พี่สาวต้องยอมจำนนเสมอ เนตรนางเบือนหน้าไปแอบยิ้ม...

แสงดาวขมวดคิ้วเมื่อร่างสูงที่อิงแอบเกาะเกี่ยวอยู่ ริมผละออกห่างอย่างร่อนรน เธอมองชายหนุ่ม แต่ว่าเจ้าของใบหน้าหล่อเหลาราวเทพบุตรกลับหันไปเหว้ทักทายใครสักคนที่หญิงสาวไม่คุ้นเคยด้วยเลยสักนิดเดียว

“เป็นยังไง สบายดีหรือ” ชายผู้นั้นยกมือรับไหว้ สายัณห์ทำท่าที่เก๋เขินเหมือนกลบเกลื่อนความผิด ตอบเจ้อหัวเราะเจื่อนๆ

“ครับพี่ แล้วพี่ล่ะครับ สบายดีมั๊ยครับ”

“สบายดี” อีกฝ่ายตอบพลางมองเลยมาทางหญิงสาวอย่างสนใจ “คุณท่าจะมาที่นี้บ่อยๆ ละซี”

“ไม่บ่อยครับ นานๆ มาครั้ง พี่ล่ะครับ มาเที่ยวหรือว่ามาหาข่าว”

“ก็ทั้งสองอย่างนั่นแหละ... เอ นี่คุณแสงดาว ดาริกา ดาวดวงใหม่ของฟ้าเมืองไทยไม่ใช่หรือ”

“ครับพี่ ดาวรุ่งกำลังพุ่งแรง” ชายหนุ่มหันมาบอกหญิงสาวว่า “คุณดาวครับ นี่พี่นง บอกขอข่าวบันเทิงชื่อดัง คุณดาวเพิ่งเข้าวงการอาจจะยังไม่รู้จัก”

แสงดาวจึงยกมือไหว้ ยิ้มผินๆ ทั้งที่ไม่ค่อยจะชอบสีหน้า นายบอกข่าวคนสำคัญผู้นี้สักเท่าไรนัก

“ยินดีที่ได้รู้จัก” ทนงรับไหว้พลางมองหญิงสาวด้วยประกายตา วาววามไม่เลิก “ผมยังไม่มีโอกาสเขียนเชียร์คุณแสงดาวเลย ตั้งใจอยู่เหมือนกันว่าจะทำถ้ามีโอกาส”

“พีทหงใจดีจังเลย” สายัณห์ยังมีท่าทีประจบ หันมาพูดกับหญิงสาวว่า “คุณดาวรู้ไหม ที่ผมเด่นดังขึ้นมาก็เพราะว่าพีทหงช่วยเขียนข่าวเชียร์ให้”

“หรือคะ” ปรกาศตาของหญิงสาวจุดความสนใจขึ้นมาบ้าง “ดีจังเลย แล้วเมื่อไหร่จะเชียร์ดาวให้ดังเท่าๆ สายัณห์ล่ะคะ”

“โอ๊ย ไม่ใช่แค่ดังเท่าสายัณห์เท่านั้นนะ ผมจะทำให้คุณดังไปกว่าใครๆ ก็ได้” ชายสูงวัยเสียงดังอย่างเชื่อมั่นในตนเองอย่างยิ่ง “ผมช่วยมานักต่อนักแล้ว งานป็นดินให้เป็นดาวมันเป็นหน้าที่ของผม”

“งั้นดาวขอฝากตัวด้วยนะคะ” หญิงสาวรีบพูด

ทหงหัวเราะ “ได้สิ” เขาล้วงกระเป๋าหยิบซองหนังขึ้นมา พลิกหยิบนามบัตรส่งให้ “ว่างเมื่อไหร่แวะไปคุยก็แล้วกัน”

“ขอบพระคุณค่ะ”

หนุ่มใหญ่มองเธอทั้งตัว ร่างสมส่วนเย้ายวนอยู่ในเสื้อผ้าชั้นเล็กกระโปรงแคบสั้นเพียงครึ่งขา เสื้อคอกลมกว้างแขนล้า เห็นลำแขนเรียวยาวผ่อง ทรวงอกอวบอ้อมและเอวเล็กคอด ดวงตาหริ่เล็กแต่คมกริบของเขาวาวับ

“ไปพบผมเร็วๆ ด้วยนะ ประเดี๋ยวจะลืม”

ร่างใหญ่ไม่มีสัดส่วนของนักข่าวใหญ่ลับสายตาไปแล้ว แสงดาวเข้าประชิดร่างเพื่อนชายตามเดิม ทว่าชายหนุ่มกลับขยับออกห่างมือใหญ่รูปสวย จับแขนเธอไว้ “อย่าเพิ่งจะ คุณดาว ที่นี้พวกนักข่าวเยอะ ผมบอกแล้วว่าไม่น่ามาเลย เราไปที่อื่นกันดีกว่า”

หญิงสาวขมวดคิ้ว “นักข่าวเยอะแล้วเป็นไรหรือ ดีเสียอีกจะได้ดังเร็วๆ”

สายัณห์พูดว่า “ไม่เป็นไรไม่ได้หรอกจะ มันจะเสียงาน”

“จะเสียงานยังไง”

“โอ้ ก็ผมเป็นพระเอก คุณเป็นนางอิจจา ขึ้นมีข่าวว่าเรามีอะไรกันขนาดแอบมาเที่ยวดึกๆ ตื่นๆ กันตามลำพัง คนดูก็แอนตี้แย่งกันเท่านั้น”

“หัวโบราณไม่เข้าใจเรื่อง สายัณห์นี่ละ”

หญิงสาวบึ้งตึงง้างอน ชายหนุ่มจึงพูดอย่างเอาใจ

“แฟนละครอ่อนไหวมากรู้ไหม ถ้าคุณดาวอยากอยู่ในวงการนานๆ คุณมองข้ามไม่ได้ และต้องระวังตัวที่จะไม่ทำให้ภาพพจน์ของงานเสีย เข้าใจหรือเปล่าครับ”

“เข้าใจแล้วค่ะ” เธอยังกระพืดกระพืด

ชายหนุ่มเตือนว่า “ที่พีทหงพูดว่าให้คุณรีบไปพบ อย่าลืมนะจะผมว่าแท้จริงจังมาก ขึ้นไม่ไป แกปล่อยข่าวออกมาทีเดียว เจ้าของละครก็โกรธเราแล้ว แล้วก็จะชวดงานต่อๆ ไปแน่ๆ”

“เฮอะ ใ้มันรู้ไปซิว่าฉันจะตงงานเพราะอิต้าอ้วนนั้น” หญิงสาวเซิดหน้า “ดีละ ในเมื่อสายัณห์พูดอย่างนี้ ดาวจะลองไม่ไป ดูซิว่าคนอย่างดาวจะตงง่าย ๆ ไหม”

“โอ้ อย่าโกรธแล้วไม่มีเหตุผลซิจะ เอาเถอะ แล้วไว้คุยกันเรื่องนี้ทีหลัง ตอนนีเราไปจากที่นี่กันก่อน ไปที่อื่นกันดีกว่า”

“งี้เง่าไม่เข้าใจเรื่อง” เธอกระแทกเสียง

ชายหนุ่มพาเธอเดินไปที่ประตู พอดีกับที่ประตูได้เปิดออก แล้วร่างของหญิงชายคู่หนึ่งก็ผ่านเข้ามาในระยะใกล้จนแทบจะชนกัน

แสงดาวที่หยุดรอเพื่อหลบทาง ออกจะรู้สึกขัดสายตายุบข้าง ค่ำที่ฝ่ายชายนั้นร่างสูงท่าทางดี หน้าตาหล่อเหลาน่าสนใจ แต่ว่าฝ่ายหญิงในเสื้อผ้าชุดรัดรูป คอลึกเว้าอวดช่วงอกล้นหลามกลับอวบท่วมไร้สัดส่วน แล้วยังสูงวัยกว่าอยู่หลายปี แต่ว่าท่าทางที่เกี่ยวแขนกันพูดคุยหัวเราะหยอกเย้า บอกความสัมพันธ์ที่ไม่เข้ากับรูปลักษณ์เสียเลย

พอดีกับที่ได้ยินเสียงอุทานทักทาย “เฮ้..” แล้วสองชายก็ผวาเข้าจับมือกันเขย่า ตบหลังตบไหล่กันอย่างคุ้นเคย

“ว่าไง นายธนา สบายดีหรือเปล่า ไม่ได้เจอกันนาน วันนี้บังเอิญมาพบกันได้”

“สบายดีครับ พีสายัณห์ แหม เตี่ยวันนี้พีโต้งตั้งเป็นดาราใหญ่ คนเดินดินอย่างผมเอื่อมไม่ถึงแล้ว”

“น้อยๆ น้อยๆ ไอ้น้องชาย” พระเอกหนุ่มว่าพลางหัวเราะ ส่งยิ้มให้ “คู่ควง” ของสหาย แต่จะคิดทักทายก็หาไม่ อีกฝ่ายหนึ่งก็หันข้างให้อย่างไม่ต้องการจะทักทายด้วยเช่นกัน ชายหนุ่มบอกสหายว่า

“แล้วค่อยคุยกันทีหลัง ว่างๆ โทรไปหาบ้างซิ นายมีเบอร์ฉันอยู่แล้วนี่”

“ครับ แต่ผมว่าพีโทรถึงผมดีกว่า เวลาว่างของผมแน่นอนกว่าของพี พีก็รู้ดีอยู่แล้วว่าจะพบผมได้เวลาไหน”

“ตกลง แล้วเจอกัน”

สองชายเขย่ามือกันอีกครั้ง ก่อนจะเลือนมาตบตันแขนอย่างรักใคร่คุ้นเคย นางริไม่คิดจะมองใคร แยกตัวออกมาก่อนเพื่อจะไม่ต้องทักทายหรือรำลา กิริยาถือตัวไร้เยื่อใยทำให้แสงดาวขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ หญิงสาวถามเพื่อนชายในทันทีที่แยกจากอีกฝ่ายว่า

“ผู้หญิงคนนั้นใครกันนะสายัณห์ ท่าทางหยิ่งเซิดจังเลย”

“ลูกค่านายธนา ก็เป็นอย่างนี้แหละ เขาต้องหลบหน้าไม่อยาก

ให้ใครพบเห็นเป็นธรรมดาอยู่แล้ว”

“อ้าว เขาไม่ใช่แฟนกันหรือหรือ”

“ไม่ใช่หรือคะ” ชายหนุ่มตอบ ก่อนจะตัดบทเพื่อที่จะไม่ต้องเอ่ยพาดพิงถึงชายหนุ่มที่เขาผูกพัน “อย่าไปสนใจเลย”

นางนรีซึ่งหลบไม่ยอมมองหน้าตาใคร เดินล่องหน้ามารออยู่ห่างๆ เพียงครู่เดียวชายหนุ่มก็เดินตามมาทัน ร่างอู่นๆ ละอิกกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่สัมผัสอย่างคุ้นเคยทำให้เธอหันมา

“นั่นใครหรือจ๊ะ ธนา”

“เพื่อนครับ เขาเป็นดารารายใหญ่ไปแล้ว”

“เธอ น้องสาวของพี่ก็...” นางนรีหยุดชะงักไว้ทัน เนตรนางคงโกรธหนักหนาหากเธอหลุดปากบอกออกไป “ขอบคูนั่งดูละคร...” เธอพูดต่อ “แต่พี่ไม่ค่อยได้ดูหรือ เลยไม่รู้จักดาราดารา”

“งั้นคุณนงนุชทำอะไรมาเวลาครับ ถ้าไม่ดูหนังดูละคร” เขาถาม จับจูงให้สาวใหญ่เดินตามบริกรรมานั่งที่โต๊ะว่างในมุมมืด นางนรีจะพูดว่า “เล่นไฟ” ก็ไม่ถนัดปาก จึงเฉยเสีย อีกครู่หนึ่งทั้งสองก็สั่งเครื่องดื่ม แล้วคุยกันอย่างมีความสุข ลืม “ดาราราย” ที่พบเมื่อผ่านเข้าประตูเสียดสนิท...

สภาพของฟ้ารุ่งที่เดินโซเซออกจากห้องน้ำ หน้าแดง หน้าตาลคลอตา ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับมณฑิราอีกแล้ว ฟ้ารุ่งทรุดตัวลงนั่งหลับตา มณฑิราถามว่า

“ยังไม่สบายอยู่หรือ ฟ้า ไปหาหมอแล้วหรือยัง”

“ยังเลย”

“เป็นอะไรนะ ไม่เห็นดีขึ้นเลย”

“พี่ราตรีสงสัยว่าเราแพ้ท้อง”

“ฮ้า” เพื่อนสาวนั้นอุทาน “จริงนะ!!”

“ฮือ”

“ตายเลย” มณฑิราครางออกมา “เพิ่งเก็บกระดูกสามีเสร็จก็แพ้ท้อง โธ่เอ๊ย แล้วเธอจะทำยังไง”

“ก็เลี้ยงลูกไปนะซี มีทางเลือกอื่นหรือ”

“พี่ณาทรูหรือเปล่า”

“รู”

มณฑิราจ้องมองด้วยความแปลกใจ “แล้วพี่ณาทว่ายังไง”

ใบหน้าของฟ้ารุ่งระบายสีสันทันขึ้นด้วยความมอบอุนเมื่อนึกถึง ฟ้าไม่ใช่ตัวคนเดียววะ ฟ้ามีพี่ณาทอยู่ที่นี้.....

“ก็ไม่ว่ายังไง”

สีหน้าระบายยิ้มของคนที่น่าจะเป็นทุกข์ทำให้มณฑิรายิ่งแปลกใจ “แล้วพี่ณาทรูหรือเปล่า...ว่าตัวเองไม่มีทะเบียนสมรส ไม่ได้มรดกเป็นชิ้นเป็นอันอะไรจากคุณพีรชด์...”

ฟ้ารุ่งร้องว่า “มณก็... พี่ณาทไม่สนใจเรื่องนั้นสักหน่อย”

“โธ่ รูละน่า แหม ปกป้องกันจังเลย” มณฑิราหัวเราะ

มณฑิราไม่ได้สนใจฟ้ารุ่งอีกเพราะใจจดจ่ออยู่กับอย่างอื่น อีกครู่เดียวก็ปลีกตัวออกไปจากห้อง วันนี้เป็นวันหยุด เธอยังไม่มีโอกาสนัดหมายกับภุริ จึงกลัวว่าเขาจะออกจากบ้านไปก่อน

เธอยังเดินอยู่ในสนามคนเดียว เมื่อฟ้ารุ่งแต่งชุดเสื้อกางเกง ล้างองสะพานกระเป่าเดินออกมา

“วันนี้จะไปไหนหรือเปล่ามณ ไปด้วยกันไหม”

มณฑิราหันมองไปในทิศทางของตัวตึก “ตัวเองไปก่อนเถอะ... แล้ววันนี้มีโปรแกรมอะไรหรือ”

“จะไปดูบ้าน”

“ที่ไหน”

“หมายตาไว้หลายแห่ง ถ้าถูกใจที่ไหนก็อาจจะวางเงินจองเลย วันนี้วันหยุด พี่ณาทว่าง จะขับรถให้”

อีกฝ่ายยิ้มล้อเลียน “แหม... ก้าวหน้า...”

“เอาอีกแล้ว ฟ้ากับพี่ณาทก็แค่ช่วยเหลือเกื้อกูลกันแบบพี่น้องอย่างที่เคยเป็นมาก่อนเท่านั้นเอง ฟ้าไม่สบาย พี่ณาทก็เลยช่วยขับรถให้ ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้นจริงๆ ถ้าไม่เชื่อก็ไปด้วยกันซี”

“ไม่ละ เรื่องอะไร” อีกฝ่ายแก้มทำที่เงางอน “พี่ณาท อยากพบมณเสียที่ไหน ตั้งแต่กลับจากเมืองนอกเขาโทรหามณครั้งเดียว แล้วพอมณไม่โทรไปเขาก็ไม่โทรมา ดูซิว่านี่มันนานเท่าไรแล้ว”

“ก็เขาคิดว่ามณไม่ต้องการพบเขาแล้วนะซี ความจริงพี่ณาทรอมณอยู่นะ เชื้อซี... พี่ณาทไม่ค่อยพูด เขาเจ็บปวด แต่ว่าเก็บไว้คนเดียวเงียบๆ”

“จริงนะ” มณฑิรายิ้มอย่างอดพอใจไม่ได้ แม้มัดตึงใจที่จะตีจาก กณาท อย่างเด็ดขาดแล้วก็ตาม “แต่ทำไมได้รอจริงจังกระมัง ก็มีน้องฟ้าอยู่แล้วทุกคน”

“มณก็รู้ว่าไม่จริง นิสัยพี่ณาทเป็นอย่างไร มณต้องรู้ดีอยู่แล้ว”

“จ้า เอละๆ จะไปก็รีบๆ ไปเถอะ” เพื่อนสาวตัดบท

“แล้วระวังตัวด้วยละ อย่าไปหน้ามืดเป็นลมกลางทาง”

“ไม่ไปด้วยกันจริงๆ หรือ”

